

наркотической зависимостью: обзор литературы. Петербургский психологический журнал. № 8. 2014. С. 1–25.

4. Основні риси особистості, яка чинить насильство в сім'ї. Кримінальне право України. 2006. № 11. С. 44–46.

5. Бова А.А. Модель факторів, що обумовлюють насильство в сім'ї. Український соціум. 2005. № 1 (6). С. 15–25.

Петрова Ганна Миколаївна,

доцент кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, кандидат філософських наук

«ПРИВАТНЕ» І «ПУБЛІЧНЕ» В ЕТИЧНИХ ТА ПРАВОВИХ СИСТЕМАХ СУЧАСНОСТІ

Робота з категоріями «приватне» і «публічне» неминує приводить нас до проблеми суспільного співжиття і приватності.

Приватність – важлива складова людських відносин, що здобула визнання у просторі публічному, на чий захист спрямована низка міжнародних документів, де міститься перелік конституйованих людських прав. Осердям поняття приватності є питання, пов'язані зі здобуттям, зберіганням і поширенням інформації про особу; з мірою, якою людина може контролювати доступ інших людей до цієї інформації і з можливістю для індивіда зберігати свою анонімність [1, с. 303].

Важливим є усвідомлення зв'язку приватності з ідеалами особи та суспільства. Приватне виступає платформою для реалізації як *особистих* – самостійність, духовне здоров'я, творчість, розвиток, навчання, можливість будувати людські взаємини, так і *суспільних ідеалів* – відкритого, вільного, демократичного суспільства.

Публічне найчастіше артикулюється як те, що є видимим для усіх, відкритим і всезагальним, і як те, що протиставляє себе приватному. Публічне можна представляти як сферу, що створюється соціальним дискурсом, при цьому є дискурсом крихким і несамоналагодженим.

Що стоїть на заваді публічному? Не лише низький рівень правової культури і правовий нігілізм, відсутність згуртованості суспільства, втрата почуття єдності, солідарності і спільності. Це і відмова від ствердження гідності людини, що, власне, унеможливає відновлення соціальних відносин, які втрачають у певний проміжок часу свої актуальність і сенс.

Для будь-кого у сучасному мультикультурному світі проблема співвідношення приватного і публічного перетворюється в сутнісну проблему особистісного самовизначення та самоідентифікації. Досить часто саме кризь призму даної проблеми *приватне* (особиста позиція людини, яку вона стверджує історією власного життя, своєю біографією, родиною, колом спілкування, хобі тощо) транспонується на *публічне* (те, що виноситься на загал, постає «соціальним лицем»

особи) й артикулюється через дискурс «норми». При цьому формулюються узагальнення на кшталт: «суспільне (колективне, професійне, групове тощо) ставлення до цього феномену (явища) є таким...» Як правило, подібні твердження постають хибними узагальненнями, які функціонують лише у реальному чи уявному колі спілкування мовця. Автор судження ховає своє «Я» за абстрактних колективним «ми», ніби присвоюючи собі й своїм словам додаткової значущості й істинності, нівелюючи, тим самим, і власну позицію, і свою життєву історію.

Найгірше, коли відбувається перенесення оцінок з площини приватного («життєвого світу») у значимий публічний дискурс. Одне з найперших правил публічності наголошує, що аналіз публічного простору можливий лише на загальноновизнаних, узгоджених засадах, які задає правова реальність. Ба більше, правова реальність постає інтерсуб'єктивною платформою соціальної взаємодії, її своєрідними всіями координат, що унеможливають втрату відчуття реальності й утвердження атомізованого простору приватності.

Ми входимо у світ загальноприйнятої відмінності і несхожості, яку належить толерувати у просторі публічному і, якщо це для людини є не прийнятним (міжрасові шлюби, нерівні у віці пари, дивні друзі, нецікаві ідеї, дивні речі тощо), виключаються з *простору приватного*, з її *особистого життя*. При цьому толерування не означає прийняття для себе і схвалення. Це – дозвіл Іншому бути. Іншій людині. Іншому світогляду. Іншому способу життя. *Різному Іншому*. Співіснування цієї інаковості дозволить людині лишатися самою собою і мати *свій, обраний для себе, захищений приватний простір*.

Список використаних джерел

1. Приватність. *Енциклопедія політичної думки*. К.: Дух і Літера, 2000. С.303-304.

Пивовар Анна Петрівна,

здобувач ступеня вищої освіти магістра

Запорізького національного університету

ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ В УКРАЇНІ В УМОВАХ НАДЗВИЧАЙНОЇ СИТУАЦІЇ

Базовими законодавчо-нормативними актами України, якими регулюються питання діяльності політичних партій, на сьогодні є Конституція України, закони України «Про політичні партії в Україні», «Про вибори народних депутатів України», «Про комітети Верховної Ради України», «Про Кабінет Міністрів України», про Державний бюджет України на відповідний рік, інші нормативно-правові акти.

Згідно із Конституцією України ст. 5, 6 державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. При цьому носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в